

ры-ты така, что-то тѣмъ отъ това врѣмѣ прѣстанѣли отъ да обезпокоювать Германію; принѣдиль Богемскаго краля, да припознае надъ себе врѣховнѣ-тѣ власть на Германскій царь. Още повече ся прославиль Отонъ I по това, че усвоилъ Италію и зель титулъ Римскій Императоръ. Италія, откакъ-то ся отмѣтиѣла отъ владѣтели-ты изъ дома на Карла Великій, станѣла поле на междуособны воеванія. Въ 951 г. Италіанска-та царица Аделаида замолила Отона да ѣ дойде на помощь противъ непріятель-ты ѣ. Отонъ веднага дошълъ съ войскѣ въ Италію, умирилъ побунены-ты, оженилъ ся за прѣкраснѣ Аделаидѣ и поставиль въ Италію, като свой намѣстникъ, Маркграфа Иверскаго Беренгара. Нѣ Беренгаръ неумѣлъ да ся ползува отъ тѣхъ милость, а начинѣлъ да угнѣтѣва Италіанцы-ты; тогава Отонъ зель отъ него Италію, та ѣ съединилъ при свои-ты земли и въ 962 г. турилъ ся на главѣ-тѣ императорскѣ коронѣ; оттова и вси слѣдъ него Германскы императори зовѣтъ ся императори Римскы и Германскы. По Отона II (973—983), Отона III (983—1002) и Хенриха II (1002—1024) лоза-та на Саксонскій императоръ ся прѣкъснѣла, и Германци-ти си избрали за царь и императоръ Франконскаго графа Конрада II (1024—1039), кой-то припозналъ Норманы-ты (изъ Нормандію у Францію) за владѣлцы на Южнѣ Италію. Наскоро Нормане-ти усвоили и Сицилію. По Конрада дошълъ на прѣстола Хенрихъ III (1039—1056). По злѣ честь сынъ му Хенрихъ IV (1056—1106) испрѣво по дѣтинство-то си, а испослѣ съ лоше-то си управленіе станѣлъ причинѣ за новы неуряды и смѣтнѣ въ Германію.

ХЕНРИХЪ IV И ГРИГОРІЙ VII.

§ 55—Хенрихъ IV стѣпилъ на прѣстола на шестгодишенъ възраст, и въ малолѣтство-то му управляли